

OUR LIFE

НАШЕ ЖИТТЯ

1947.

Петро Андрусів

Ч. 9. РІК V. ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА., ВЕРЕСЕНЬ, 1948

ЦІНА 20 ЦЕНТІВ PHILADELPHIA, PA. SEPTEMBER 1948 VOL. V. No. 9

Відложення реченця СКУЖ

Повідомлення Ділового Комітету Світового Конгресу Українського Жіноцтва

Управа Ділового Комітету СКУЖ постановила відложити реченець Світового Конгресу Українського Жіноцтва з 1-2 жовтня на 12 і 13 листопада, 1948, з дуже важких причин.

Цей конгрес, як відомо, скликаний в обороні права українського народу до державної незалежності, й тому на нім мусять бути речники нової великої, виразно політичної еміграції, яка найшлась поза залізною заставою большевицької тюрми народів, як живий протест проти тієї неволі перед демократіями світу, а головню Америки. Тому ми стараємося щоб заступниці організованого українського жіноцтва із Західної Європи неодмінно прибули й промовляли до нас і до всього світу на СКУЖ.

Однак в останнім часі через зміну еміграційних законів ви-

ринули труднощі у висилці делегації на Конгрес до Америки. Тому організоване українське жіноцтво на скитанні прохало нас щоб відкласти реченець бодай на кілька тижнів. Діловий Комітет СКУЖ і Екзекутива СУА, йдучи назустріч цим бажанням, відложила реченець до 12 і 13 листопада.

Це тільки реченець переставлений, а зрештою все зостанеться незмінне, а власне місце зїзду і всі приготування.

Прохаємо Шановних Делегаток мати це на увазі й бути готовими до Конгресу 12 і 13 листопада, 1948.

За Діловий Комітет СКУЖ

Олена Лотоцька, голова—Ольга Струк, секр.

НОВИЙ УРЯД ЛІГИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

На конвенції Ліги Української Молоді в Акроні вибраний такий уряд: Михайло Задорецький, Клівленд, голова; Геновефа Зепко, Акрон, Теодор Шумейко, Юніон, Н. Дж., заступники; Софія Кудера, Акрон, рек. секр.; Борис Пішко, Питсбург, фін. секр.; Омелян Заблоцький, Дітройт, касієр.

ВИСТАВКА ПІДЧАС ЗІЗДУ В АКРОНІ

Підчас конвенції Ліги Української Молоді в Акроні, Огайо, улажено виставку українського народного мистецтва у крамниці напроти готелю Мейфлавер, де відбувалась конвенція.

Предмети на виставку позичили Централь Союзу Українок Америки й кооператива Базар з Філадельфії.

УКРАЇНСЬКИЙ КОНЦЕРТ ДЛЯ АМЕРИКАНЦІВ

У Франкфурті над Менем, в Німеччині, українці уладили 24 червня концерт для американців.

Виступали капеля під проводом Григорія Китастого, хор під проводом професора Нестора, й солісти Ніна Слободіна і Михайло Ольховий.

Велика сая Палмергартену була заповнена американськими гостями, військовими та цивільними, а також працівниками ІРО, консулатів та представниками преси.

Концерт пізніше був переданий в радіо з рекорду.

УКРАЇНСЬКА КАПЕЛЯ КИТАСТОГО МОЖЕ ПРИЙДЕ ДО АМЕРИКИ

Відомий музичний підприємець С. Юрок (Гурок) з Нью Йорку підчас недавнього побуту в Німеччині, переслухав капелю під проводом Григорія Китастого й запропонував їй контракт на виїзд до Америки.

УКРАЇНКА ВЧИТЕЛЬКА ВИЙХАЛА ДО ЄВРОПИ

Панна Оля Шустер, дочка панства Шустакевичів з Детройту була одна з вибраних воєнним департаментом учительських сил для навчання в американській окупаційній зоні в Німеччині, й уже вийхала туди до нового обов'язку.

Панна Оля була активна в українських товариствах в Детройті.

УРЯДОВЦІ ІРО НА КОРАБЛЯХ

Головна квартира ІРО у британській зоні призначила транспортних урядовців якій мають супроводити пароплави з переселенцями ДП в усі заоканські країни і опікуватись ними в дорозі.

Одна з них є українка панна Оксана Соловей, яка останнім часом перебувала в Ганновері і працювала в Українському Допомоговому Комітеті. Панна Соловей відпливає скоро зо скитальцями.

УКРАЇНЦІ РОБІТНИКИ В КОПАЛЬНЯХ В БЕЛЬГІІ

Тепер в копальнях в Бельгії працюють 7,000 українських робітників.

ПРОТИ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ПРОПАГАНДИ

На світовім конгресі інтелектуалістів у Вроцлаві, в Польщі, прийнято резолюцію, що нібито "в Америці й Європі знову підготовляють замах на духові скарби народів світу. Це була приготована большевицька пропаганда, тому американська і британська делегація голосували проти неї, а склали свою декларацію, яку між іншими підписав Ярослав Чиж, член ради Каммон Кавнсил фор Америкен Юніті в Нью Йорку.

ГАЛЯ КУБАНСЬКА В КАНАДІ

Галя Кубанська, авторка книжки "Під червоним та брунатним фашизмом", за короткий час побуту в Канаді здобула собі в тамошній пресі ім'я завзятого борця проти комуністичного режиму в Світському Союзі.

КІЛЬКО ІРО ПЕРЕСЕЛИТЬ СКИТАЛЬЦІВ?

З Європи повідомляють що ІРО переселить до кінця 1949 найбільше 400,000 скитальців.

Це значить що ще зостанеться більш як половина скитальців, до переселення в 1950 році, або й пізніше.

СКИТАЛЬЦІ ЗА НАЦІОНАЛЬНОСТЯМИ

ІРО подає що в Німеччині тепер є: українців 92,344; поляків 154,180; жидів 151,671; литовців 43,171; лотишів 74,399; естонців 20,814.

6,000 ЖІНОК ХЕМИКІВ

Бюро Жінок в Департаменті Праці у Вашингтоні повідомляє що у Злучених Державах працюють в індустрії хемії коло 6,000 жінок.

В часі війни ті жінки хемики працювали у сталевій, нафтовій та амуніційній індустрії. Хоч війна скінчена, але й далше є нагода для жінок що покінчили студії хемії, одержати відповідне зайняття.

КОРОЛЕВА ПЕРЕДАЛА ВЛАДУ ДОЧЦІ

Дня 4 вересня у великім міліоновім місті Амстердам, в Голандії, королева Вілгелміна передала владу дочці Юліані.

Вполудне перед королівською палатою зібралося 15,000 людей. На балкон вийшла королева й повідомила зібраних через голосник що вона передала владу дочці. Вона закінчила свою коротку промову словами: Хай живе королева! Тоді сказала слово залита сльозами її дочка, нова королева Юліана. Вона дякувала мамі за її слова, й запевнила її що вона й увесь народ служитимуть тим ідеалам яким служила мати.

Так королева стала знову на старі літа княгинею, а княжна королевою.

Вілгелміна, якій минуло 68 літ, була королевою 58 літ, а владу виконувала 50 років. Нова королева має 39 років. Вона має 4 дочки. Найстарша з них Беатріція, що має 10 літ, є наслідниця престолоа.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий орган Союзу Українок Америки, виходить кожного місяця.

Редакція й адміністрація, 866 Норт 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Official monthly publication of the Ukrainian National Women's League of America, Inc., 866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Subscription in the United States \$2.00 per year — \$1.25 for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 20 cents.

Передплата у Злучених Державах \$2.00 річно, на пів року \$1.25. В Канаді \$2.00 річно. Поодинокі число 20 центів.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Перед новою працею

Минуло літо й із холоднішою порою приходить час жвавішої праці. Всі установи й товариства в Америці готуються до праці. Літо це були їхні вакації, щоб відпочити й набрати свіжих сил до нового діла. Програми й плани праці немов були відкладені на бік на три місяці. Вони не були забуті, ці. Навіть під час літнього відпочинку думка про майбутню працю, про доцільність та успішність програми праці турбувала активних членів цих установ і товариств. Без сумніву, багато з них мали в гадці що треба діяльність поживити щоб досягти більше як в минулому.

І в нас у великій сім'ї СУА є таксамо. Як Централь так і всі відділи СУА здають собі справу з того, що є перед ними — в найближчій майбутній, таки от наступної осені й зими.

Багато ми зробили в минулих роках, а зокрема в минулих зимових сезонах. Тут не місце про це ширше писати, бо членки СУА дізнаються із звітів що будуть друковані для восьмої конвенції СУА. Ми радше сьогодні подумаймо про майбутню працю, й постановім собі її якнайкраще виконати, щоб свою власну працю дотеперішню перевершити.

Програма нашої праці була широка й така вона мусить зостатись і надалі. Але найважніше що було в минулих трьох роках, і що буде далі — це поміч вигнанцям з України, великій масі української політичної еміграції в Західній Європі, яка тепер розходитьсь по всьому світу, щоб продовжати боротьбу проти ворога окупанта наших земель, аж до їхнього повного визволення з кайдан.

Немає двох думок про те, що це якраз буде першою й головною точкою нашої програми праці наступної осені й зими.

І власне це діло — подати руку українським вигнанцям в Західній Європі і по всьому світу до визвольної боротьби кличе нас грімким зазивом на Перший Світовий Конгрес Українського Жіноцтва що відбудеться 12 листопада у Філадельфії. Це буде маніфестація й задокументування єдності усіх українок у всьому світі — в боротьбі за волю й незалежність української нації.

Нехай же СКУЖ буде зачатком обнови нашої ще завзятої й ще більш об'єднаної та повної посвяти дальшої праці для Рідної Землі нашої, для мільйонів страждаючих у неволі братів і сестер наших, що дожидають сонця правди і науки. Нехай же СКУЖ просвітить шлях до кращого завтра, якого ми всі дожидаємо й для якого широко трудимось.

Нехай СКУЖ збудить і засталить могутнього духа змагання й посвяти за Великий Ідеал Нації.

Тому працюймо й приготовляймося до СКУЖ, бо ще маємо до цього більш як два місяці часу відповідного до праці.

Але притім памятаймо що лише маніфестація сильних має силу й значення. Тому не забуваймо про нашу внутрішню силу, про дальшу розбудову й зріст СУА.

Союз Українок Америки сильний своєю ідеєю й ідейністю своєї великої сім'ї відділів і членок. Але він мусить теж мати сильну економічну підставу праці. Тому відділи й членки СУА ані на момент не можуть забувати своїх обов'язків перед всією родиною СУА, й мусять завжди сповняти свої обов'язки.

Відділи й членки СУА мусять теж дбати про свій пресовий фонд, про фонд Нашого Життя. Памятаймо що організація в новітніх часах без газети є німа, а ми мусимо забирати важливий голос у важливих справах. Врешті, не забуваймо ще одної вирішальної справи для існування й поступу організації. Кожна організація, отже й СУА потребує прибутку молодих сил. СУА потребує молодих членок, молодечих відділів. Так, не тільки думаймо й плануймо це, але зачинаймо працю. Коли можна організувати молодечий відділ СУА в однім місті, то можна й у другім. Перешкоди є усюди, але вони є на те щоб їх збороти.

З настанням нового сезону нової праці не виступаємо з програмою новою. Лише ця програма мусить бути поширена, ще краще виконана, й принести ще кращі успіхи.

Л-ка.

Делегаткам 8 Конвенції СУА висилаємо листи у справі зміни дати конвенції, на день 14 листопада, 1948. Програма конвенції зостається незмінена. Всі повноважні делегаток зостаються дальше правосильні.

Важна причина зміни речення Світового Конгресу Українського Жіноцтва (подана на 1-шій сторінці цього числа Н. Ж.) що має відбутись два дні перед Конвенцією СУА примусила нас пересунути дату конвенції.

Делегатки СКУЖ будуть теж листовно повідомлені про зміну дати Конгресу.

Новий відділ СУА. Централь СУА одержала листа від п. Стефанії Шеремети, що в Лодюв, Масс., засновано новий відділ СУА. Сердечна подяка пані Шереметі за ініціативу й працю та членкам нового відділу Щастя Боже й сердечні побажання якнайкращого успіху.

Екзекутива СУА.

ОСТАННІ ВІДВІДИНИ В КАТРІ ГРИНЕВИЧЕВОЇ

Др. Остап Грицей, який минулої зими відвідав у шпиталі в Берхтесгадені славну письменницю Катрю Гриневичеву перед її смертю, у своїм нарисі-спомині пише:

Перед нами тільки небосяжні верхи Оберсальцбергу у сріблястій кирі чудової берхтесгаденської зими, повз нас високі верховіття Штрубу з їх розкішними смереками в непорочних пухах снігу, а за нами гладка лінія автостради, де тепер тільки сліди наших ніг.

А в душі в мене одно:

— В агонії. Людина вмирає. Письменниця вмирає. Катря Гриневичева на смертному ложі.

Мені раптом пригадуються ті мої ранки у Відні, де приходили листи письменниці до мене, її прекрасні листи, писані таким тонким гарним письмом.

І пригадується мені негаймо і весь життєвий шлях письменниці: Винники і Краків—Стефанік, Гурський, Вавел і Гейнал Маріяцького собору. А далі Львів і вінчання, перше материнство й перша письменницька діяльність, "Дзвінок", статті, жіночий гурт, заїдання, дискусії, перепрацьовані дні й недоспані ночі, світова війна, перша еміграція, Гмінд і "Непоборні" Історичні повісті, горді сподівання, праця, праця, читачі, що не розуміють, і критики, що недооцінюють, знову війна, знову чужина і раптом тиша. Раптом усе кінчається.

* * *

Людина вмирає. І тихо стає довкола неї і вє важким холодом, так як на отих непорочних верховіттях, таких байдужих до тієї людини, як орожевіле багровими блисками небо до них.

Тут голова із сивим, якомсь дивно примерклим волоссям підводиться з глибу сніжної

білої подушки, і на мене дивляться ще раз, але вже востаннє добрі, голубо-сиві очі поетеси "Шостикрильця". Їх погляд ще й тепер, коли їх вже тьмарить жорстока тінь Великої Ночі, повен тепла останньої ласки, а бліді з легко фіолетовим тоном уста запрошують хрипким, тяжким шепотом, але з давньою ввічливістю, сидати.

Це вже не слово, а тільки тінь людського слова. І погляд очей — це вже тільки тінь, і смертельно змучене обличчя з відсвітом якоїсь погасаючої пожежі на щоках, де темно-багрове контрастується із жовто-блідним, рівно несамовитим і рівно невблаганним.

Над хворою схиляється знову висока постать ліклунок, бере її ще раз в обійми, дивиться пильно в її лице, і дає мені німий знак сторожкими очима, що розмову треба кінчати. І знову хору тягне до себе і вгортає своїми нечутними, але непереможними обіймами все у тім сумовитім затишку: і білий габіт, і глиб подушки, і западаючий присмерк зимового вечора, і мертва тиша лічниць, що своїм несамовитим мовчанням шепче тобі теж, що розмова скінчена.

Та розмова душі з душею, що ніби щойно почалась і вже навсе, назавжди скінчена.

— Прощай, прощай!

Я ще можу тільки доторкнутись поцілунком схололої дорогої руки, що ніби крило важко зраненої пташки, спочила непорушно на білій ковдрі.

І відходжу.

Чи ти, ти затворив за мною двері, Янголе Смерті?

ЩЕ 2 РОКИ СКИТАННЯ

Головний секретар ІРО, Виліям Тук, заявив що справа скитальців у цілості не буде розв'язана скоріше як в 1950 році.

ГОЛОСИ ПРЕСИ

Український Жіночий Конгрес

(З часопису "Громадянка", в Авгсбургу, в Німеччині)

Союз Українок Америки на своєму річному зїзді вирішив скликати загальний Український Жіночий Конгрес, який має відбутись у жовтні цього року в Америці. Вітаючи цей почин треба сподіватися, що цей конгрес стане ще одним звенем у черзі творчих змагань української імїграції. Та щоб якслід використати таку велику можливість, нам усім треба зааделегід належно приготуватись до активної співучасті, треба зясувати собі, яку роль повинен такий конгрес сповнити й які завдання ми визначуємо собі.

На початку слід зупинитись на організаційних завданнях, які повинен конгрес сповнити на тлі теперішнього стану українських жіночих організацій.

Майже у всіх країнах, де тільки живуть українці, існують і діють українські жіночі організації. Майже всі в основі мають тісамі заложення й цілі, тому є всі підстави для тісної співпраці між ними. І та співпраця між поодинокими нашими організаціями проходить, але труднощі взаємного звязку і брак спільних організаційних рямців роблять ту співпрацю часто неповною. З цього погляду конгрес може сповнити важливе завдання. Він повинен бути зложений з представниць жіночих організацій усіх країн, які в цей спосіб репрезентуватимуть фактичний стан організованості українського жіноцтва на чужині. Вже сама зустріч представниць різних організацій і виміна думок причиняться до ближчого пізнання себе, а вслід за цим до затіснення взаємин. Завдання конгресу буде оформити організаційні підстави для тих взаємин, скоординувати працю всіх організацій та створити спільний центр для піддержання тяглості, послідовності й гармонійності у співпраці між поодинокими організаціями в майбутнім.

Друга сторінка завдань конгресу — це визначення суспільно-громадського змісту для організованого життя українського жіноцтва. По довгих роках існування українських жіночих організацій слід проаналізувати дотеперішню працю, підсумувати осяги й недомагання та створити обовязуючу синтезу дальших напрямних. Черпаючи з глибини нашої національної природи і наших історичних традицій, нам треба на своєрідних взорах безнастанно плекати здоровий і повний тип української жінки. Від вартості жінки залежить вар-

тість підростаючих поколінь, залежить у великій мірі духове обличчя цілої суспільності. Зокрема, на чужині перш за все від жінки залежить національне збереження еміграції. Жіночі організації мусять безнастанно виплекувати той ідейний зміст, на яким має розвиватись життя української родини, а через неї й цілої української спільноти на еміграції в нерозривнім духовім звязку з Рідним Краєм, його життям і боротьбою. Зміст організованих форм нашого життя мусить причинитись до скріплення сил у перетривуванні важких умовин еміграційного побуту. Тому конгрес побіч засадничих напрямних мусить дати теж і практичні спрямування для різних галузей праці жіночих організацій та взяти в охорону пекучі потреби будня.

На відтинку сучасних внутрішньо-українських відносин, конгрес повинен вплинути на всестороннє упорядкування нашого життя та консолідацію всіх здорових національних сил під кутом інтересів цілого українського народу.

Вкінці, третя площина великого вкладу, який може дати конгрес — це зустріч із зовнішнім світом та інформація чужих про наші справи. З цього погляду великі можливості мають господарі конгресу. Союз Українок Америки, який є членом сильної і впливової загальноамериканської жіночої організації, може розвинути широку ініціативу, тим більше що його членки є повноправними громадянками Злучених Держав. Коли подбається про якнайчисленнішу участь чужих гостей, то цей конгрес може бути показом наших культурних надбань, а з другої сторони може стати трибуною, з якої українська жінка промовить до чужинного світу.

Жаль, що цей конгрес не може бути всеукраїнським, що тільки еміграційні представниці, без представництва Рідних Земель, будуть речниками актуальних справ. Але саме цей стан тим більш зобовязує нас промовляти й за тих, що їх голос до світу не доходить. Перед чужинними представницями жіночих організацій нам треба сказати про наші життєві питання на чужині, і в цей спосіб заступитись за інтереси й позиції, які належать політичній еміграції. Та зараз і передівсім нам треба сказати й про те, як живе, працює і бореться українська жінка на рідній — не своїй землі. Як вона

Юлія Ярема

Сумна вістка 31 серпня про смерть улюбленої й вельми заслуженої союзянки Юлії Яремової прибила глибоким смутком усіх членок Союзу Українок Америки.

Юлія Яремова, членка США від його початку, довголітня голова організації, а від 1945 року його почесна голова, була для нас усіх доброю мамою, сдраведливо похвалила але й скартала та завжди була готова з помічю й порадою.

Тиха і скромна з природи вона приєднувала собі широкий круг прихильників своїм розумом і тактовною поведінкою.

Від довгих років Юлія Ярема хворіла й для того її участь в активнім житті організації стала менша, але тим більшим святом була кожна нагода коли вона могла особисто побути.

Останній її офіційний виступ був на 20-літнім ювілеї Союзу Українок Америки у Філадельфії в 1945 році. З того часу вона всеж тільки часто писала до Централі та жалувалася що через недугу не може нам більш допомогти у праці.

Після проголошення США Світового Конгресу Українського Жіноцтва Юлія Яремова часто говорила що може вже

не дочекає його побачити та просила членок що її часто відвідували, щоб їй розказували, як ідуть приготування. Ми союзянки справді осиротіли, стративши нашу добру улюблену Юлію Яремову.

На вічний спочивок відвів її здвиг народу, між ними теж членки. Головної Управи США з Філадельфії й Нью Йорку, та велике число союзянок. Пані Анна Бодак, заст. голови сказала надгробну промову.

Малою дитиною приїхала Юлія з батьками до Америки, з села Настасова, тернопільського повіту. В молоденькому віці вийшла заміж за Петра Ярему та помагала йому у веденні похоронного заведення, крім того що вела дім та виховувала малих дітей. Зо смертю чоловіка Юлія Яремова продовжала заведення сама, а потім з двома синами. Син Степан став адвокатом і був довгі літа членом легіслатури в Олбані, столиці ньюйорського стейту. Осиротила трьох синів, дві дочки й четверо внуків.

Добра пам'ять про Юлію Яремову що все живо інтересувалася громадським життям і була серцем Союзу Українок Америки, зостанеться завсіди між нами. Вічна їй пам'ять.

ніколи, в ніяких обставинах не складає рук і як розпучливо та по героїськи вона бронить душу й життя своїх дітей, своєї родини, всіх своїх святощів.

Конгрес — це велика нагода, і ми не можемо її змарнувати.

Заздалегід треба підрахувати свої осяги, зясувати потреби, підготовляти матеріал.

Представниці, що візьмуть

участь у конгресі, мусять репрезентувати не паперові організації, а живу силу активних людей, невсипущих у праці жінок, що на кожному місці, великою й малою роботою служать одній українській справі.

Конгрес — це іспит совісті, це іспит умілості та життєздатності усіх нас.

Д. Р.

Поклія пам'яті великої піонерки

Наталя Кобринська

Чим заслужила собі Наталя Кобринська на нашу вдячність і пошану

Щоб це зрозуміти, треба пригадати часи Кобринської: як українці тоді жили, як ставилось наше громадянство до жіноцтва?

Отже тих часах жінки не тільки не мали політичних прав, не брали жадної участі у громадському житті, але навіть не мали права до вищої освіти. Сільські жінки мало котрі були й письменні. Наші батьки казали: Нащо жінці освіти? Ксьондзом не буде, до війська не візьмуть, а поратись коло кухні й дітей потрапить і без науки. Замість ходити до школи, хай краще пасе гуси, товарта матері помагає.

Але були також батьки що хотіли вчити дочок, таксамо як і синів, тільки не мали де бо дівчатам була доступна лише нижча школа, а до гімназії, до високих шкіл про допущення жінок не було й мови. Жінки не мали права голосу, ані права вибору послами чи навіть членів громадської ради; не могли бути онікунками своїх дітей, не належали до жадних товариств, організацій. Словом, були неначе поза всім громадським і народним життям.

Цим способом половина цілого народу, і то важніша половина, бо в її руках є таке важке діло як виховання молодого покоління, була зовсім відділена від освіти й громадського життя. Неосвіченій ма-

тері годі було виховувати своїх дітей на свідомих, чесних членів своєї нації. Неосвічена жінка не могла користати з науки для свого господарства. Темна жінка не могла як слід піклуватися здоров'ям сім'ї, вона вірила у різні чарування, забобони, а ті поганські вірування не лише здержували всякий поступ, але часто руйнували здоров'я родини. Наприклад, як настала яка пошесна недуга, жінка не вмiла перед нею всетерегти свою рідню, бо не знала нічого ні про саму хворобу ані про зараду проти неї. Словом, темнота жінок дуже погано відбивалась на нашій родинній і громадській житті. Українці через неосвічених матерей завжди почували себе рабами, давали себе щораз то більш визискувати й принижувати.

Наталя Кобринська була перша між тодішніми жінками яка зясувала собі що зле діється. Вона перша спонукала освічених громадян українок, щоб внесли збірне письмо до австрійської влади із жаданням допустити жіноцтво до вищої освіти (українки були перші в цілій Австро-Угорщині що виступали з таким домаганням).

Кобринська приступила 64 роки тому до оснування першої жіночої організації, що повстала у Станиславові. Цей пам'ятний момент вшановано в 1934 році славним жіночим українським конгресом у Станиславові.

Кобринська добре розуміла що організація дає силу, й що зорганізовані жінки зможуть скоріше здобути собі освіту, право брати участь у громадським житті, й цим способом причинятись до покращання долі цілого народу. Щоб було кому нести освіту сільському жіноцтву, треба було підготувити до цього діла жінок що мали вже освіту. Тому то у тій першій жіночій організаційній клітині гуртувались передівсім міські хоч трохи більш освічені жінки. Але вже й тоді Кобринська пам'ятала за село й накликала закладати по селах дитячі захоронки що мали помогти матері селянці краще виховати своїх дітей.

Поширити якусь думку найкраще друкованим словом. Тому Кобринська при співучасті письменниць і діяльних жінок започаткувала перше жіноче видавництво й видала в 1887 році "Перший Вінок", а в 1893 другий збірник "Наша Доля"

Сама теж писала гарні повісті й оповідання, в яких представляла тодішне гірке життя, започаткувала в Західній Україні організацію жіноцтва, вказала жінкам їхні великі громадянські обов'язки, примусила ціле громадянство звернути увагу, на те, скільки тратить український народ на тім що лишає в занедбанні важнішу половину нації.

Не приходило це легко Наталі Кобринській, ані тим усім що разом з нею мостили шлях новітньому нашою жіноцтву.

Не привикле було до нечуваної новості громадянство. Не лише мужчини але й багато по старосвітськи вихованих жінок висмівали тих сміливих провідниць, робили їм різні перешко-

ди, старалися знеохотити, не допустити жінку до науки, до громадської праці. Сьогодні, слава Богу, тільки дуже відсталі, заскорюзлі, темні люди не бачать великої користі з освіти й участі жінок у всьому нашому громадському житті. До того що нам жінкам сьогодні вже усюди раді, що маємо змогу разом з усією громадою будувати кращу долю Україні, дала початок Наталя Кобринська, й за це наше громадянство винно найбільшу честь і пошану її пам'яті.

Наталя Кобринська народилась на Покутті, в селі Белелуді, снятинського повіту. Батько її, священник Озаркевич, і мати з роду Окуневських, були люди інтелігентні й високої освіти, й тому теж старалися щоб не лише сини але й дочки здобули освіту. Молода Наталя вийшла заміж за священника Кобринського, який дуже щиро піддержував її у її громадянській еманципаційній праці. Та він помер молодо, й після 6 років подружжя вона повдовіла.

З того часу цілком віддалась письменству і громадській праці, зокрема організації українського жіноцтва. Померла в 1920 році в містечку Болехові. Там на кладовищі на її могилі під хрестом є слова: Мене вже не болить. Уже ті слова, які казала Кобринська вирити на своїй могилі, вказують, які важкі хвилини приходилось переживати нашій першій провідниці, піонерці поступу українського організованого жіноцтва.

Хай приклад великої громадянки загриває нас до витривалої безупинної праці для кращого майбутнього України.

ЮВІЛЕЙ СОФІЇ ПАРФАНОВИЧ

Софія Парфанович

Делегатура ОУЖЕ в Авґсбургу влаштувала зустріч своїх членів з українською громадсь-

кою діячкою, лікаркою й письменницею п. Софією Парфанович з нагоди її п'ятидесятиріччя.

Ювілятка одержала привітання від ЦПУЕ, від обіднання лікарів, від місцевої спілки письменників і ін.

З характеристикою діяльності ювілятки виступила голова централі ОУЖЕ п. Ірина Павликівська. Доповідачка відзначила значення діяльності п. Парфанович як одної з перших поступових жінок у Галичині, що відважно боролася з консервативними настроями. Багато зробила Софія Парфанович на полі медицини, і як лікарка і як авторка багатьох праць, зокрема капітальної "Гігієни жінок"

Про літературну діяльність ювілятки говорив П. Оксаненко. Пані В. Шпаківська прочитала уривки із спогадів п. Парфанович про її подорож до Києва 1940 р.

Головувала на вечорі п. Л. Жук.

УКРАЇНСЬКЕ ЖІНОЦТВО В АРГЕНТИНІ ПРИ ПРАЦІ

(Власна кореспонденція в Буенос Айрес)

Актив українського жіноцтва в Аргентині згуртований у двох жіночих секціях при т-вах Просвіта та Відродження.

Перешкодою в розгорненні успішної праці був брак інтелегентних сил, але на честь наших жінкам з робітничих кол треба сказати, що вони прегарно давали собі раду самі та вели своїми силами вже кількарічну діяльність у своїх секціях, а навіть одікувались українською школою.

З напливом нової еміграції посилились кадри обох секцій кількома інтелегентками, що дає віру в дальший розвій жіночої діяльності серед української іміграції в Аргентині. За короткий час побуту нової еміграції декілька новоприбулих жінок уже зголосились до праці, а Управа Жіночої Секції при Т-ві Просвіта запросила їх до виголошення відчитів, допомоги в улаштуванні дитячого садку, тощо. Слід згадати хочаб відчит п. Дикої на святі в честь Ольги Басараб та п. Ганущакової про дошкільне виховання дітвори в Жіночій Секції в Док Суді.

Недавно, дня 1 серпня, Жіноча Секція Т-ва Просвіта в Буенос Айрес влаштувала "Чайний Вечір", на якому гості, за чаєм і смашними коржиками, заслухали доповідь п. Л. Вітошинської про життя й творчість Лесі Українки й рецитацій творів поетки у виконанні дра І. Іваницького. У доповіді прелегентки замітно було те, що вона розповіла теж про заходи СУА, видати твори Лесі Українки англійською мовою та апелювала до управи Ж. Секції зробити збірку на цю благородну ціль та вислати до СУА, на що Управа радо погодилася.

Дописувачка.

ПОДЯКА З ЕВРОПИ

До 48 відділу СУА у Філадельфії

на руки п. Емілії Слободян, голови

Дня 6 серпня ц. р. привезено з Централі (Мюнхен) для нашої делегатури 4 пачки, 2 харчеві, а 2 одягові. Дня 8 червня відбулися перші сходи жінки, де порішено усі предмети з пачок розділити між членом льосуванням. В тій цілі вибрано комісію розподілу з головою п. Сенютовою та звязковими з кожного курія.

На цих сходах в прийнятності 195 членок відкрито пачки, та комісія списала поодинокі предмети. Дня 11 червня ц. р. переведено льосування речей. Вибрана комісія виготовила

Родинне свято п.п. Панамаренків

Допис з Філадельфії

Друзі панства Панамаренків у Філадельфії, яких є дуже багато, приготували для них несподіванку з нагоди 25-ліття їхнього щасливого подружнього життя.

Сестри Василянки, з якими пані Панамаренко довгі роки співпрацює, відступили салью й прикрасили її, а приятельки її приготували гарну вечерю. До останньої хвилини панство Панамаренки не знали про це, а знав тільки їхній син одинак Павло й невістка Галя, які теж взяли участь у приготуванні несподіванки батькам. Коли панство Панамаренки увійшли, запрошені Сестрами, до гарно прибраної салі, велике товариство друзів у числі коло 150, встало з місць і привітало соленизантив гримким Многая Літа.

Проводила на вечері п. Олена Лотоцька, яка перша привітала соленизантив, а зокрема п. Павлину Панамаренко, першу заступницю голови а давніше фінансову секретарку Централі СУА, яка завжди була одна з найгарячіших патріоток союзнок і щиро працювала як для Централі СУА так теж і для товариства Дочки України, 42 відділу СУА, в яким довгі роки була урядничкою.

Потім ще промовляли її доголітні товаришки громадської

льоси на очах зібраних, що зішлись масово, секретарка пані Червінська Надія відчитувала прізвища поодиноких членок, які підступали вибіраючи льос.

В цей спосіб переведено у нас розподіл 4 пачок. На нашу думку і думку загалу це був найкращий вихід з ситуації.

У звязку з цим звітом, почуваємося до милого обв'язку, скласти Вам Дорогі Сестри щиросердечну подяку, що не забуваючи нас на тяжкій скитальщині, своїми дарами не лиш матеріально, але і морально піддержуєте нас у нашій важкій горю. Вітаємо Вас усіх наші Дорогі Сестри Союзу Українок в Америці і кличемо до Вас:

Подайте нам руку і не опустайте нас!

Виділ Делегатури Обеднання Українських Жінок в Байроїті.

праці, Анна Бойко, Пелагія Романюк, кума Анна Сенишин, Ольга Фостик, Єва Вовчук, Марія Головата, Анна Мишишин, сват Михайло Лопушанський, Стефан Смужинський, син Павло й невістка Галя, а Олена Журибіда прочитала свій гарний довгий вірш на честь молодих що обходили срібне весілля.

На вечері гості зложили 50 дол. з чого призначили 32 дол. на сиротинець СС. Василянок, а 18 дол. на побажання соленизантам у Памятковій Книжці СКУЖ.

В часі вечері пригравала оркестра, а також були переспіви дружок і свашок.

Обоє соленизанти добре відомі українській громаді у Філадельфії. Пані Панамаренко, яка приїхала після першої світової війни, з Прошови, повіт Тернопіль, в Галичині, як уже згадано, здобула собі заслужене признание як громадянська діячка. Пан Іван Панамаренко відомий як успішний бізнесмен. Він родом з Борщаївки, повіт Бердичів, на Київщині, до Америки приїхав перед першою світовою війною, спершу працював як робітник, але за якийсь час одкрив свою власну фабрику солодких содових вод, яку розвинув дуже успішно й тепер веде її разом із сином.

Одна з багатьох.

ПРАЦЯ УКК

1.—В справі арештованих на приказ московської влади 26 українців, задержаних в таборі Ліпарі в Італії, дістав УККомітет на дальші свої інтервенції поважне запевнення, що доля цих невинних людей не буде вирішена несправедливо.

2.—Представники УККомітету відбули два і пів годинне послухання в Сенатській Комісії для справ іміграції й натуралізації у Вашингтоні. Вони вручили Комісії меморіяли, в яким особливу увагу звернено на потребу створення окремої української іміграційної квоти, для українців зо всіх наших земель, і зміну застарілих іміграційних приписів.

3.—УККомітет по довгих стараннях добився нарешті дозволу на радіовисилання українською мовою у рамках авдіцій "Голос Америки". Українське радіовисилання буде денно по

ХТО ПОМАГАЄ УКРАЇНСЬКИМ СТУДЕНТАМ?

Читаємо в українській пресі в Європі:

Українське студентство в Гайделберзі сердечно дякує землякам і управам таборів в Етлінгені, Елвангені, Пфорцгаймі, Корнберзі й Ашафенбурзі за їхню матеріальну й моральну допомогу, яку ці табори уділяли й уділяють українському студентству в Гайделберзі.

ЧОМУ САМІТНІ ЖІНКИ НЕ КИДАЮТЬ СКИТАЛЬЩИНИ

ІРО покликуює перед свою комісію усіх самітних жінок скиталок у віці 18 до 35 років, щоб відновили, чому вони досі не зголосились до виїзду з Німеччини в інші краї.

пів години, зачнеться у близькій будуччині, і є призначене для всієї України.

Олена Кисілевська

Наталя Лівицька-Холодна

Наталя Лівицька Холодна

Наталя Лівицька Холодна, одна з найбільш талановитих сучасних українських поеток. Познайомилась я з нею (на жаль, тільки листуванням) в часах мого редагування "Жіночої Долі" (1925-1939 рр.). У тих часах, по різних журналах почали появлятися поезії з підписом Наталі Лівицької Холодної, що зразу звернули на себе увагу громадянства. І з кожним новим віршом, незваної ще ширшій публіці молоді поетки, видно було що націй літературі прибуває новий, непересічний талант, в якому тліє іскра Бога.

Збірку "Вогонь і Попіл", а опісля п. з. "Сім Літер", приймила публіка й критика дуже прихильно. Особливо ця остання, як формою так і близьким українській душі змістом (Сім Літер має слово УКРАЇНА) зробила молоду авторку громадянству симпатичною і близькою.

На жаль, що тільки добре навязуючися ніжну нитку прихильності й розуміння між громадянством і поеткою, нагло, брутально нерервала війна. Довга війна, жорстока для всіх, особливо важкі переживання принесла для поетки. А по війні, не менше важкі й довгі, хоч не криваві, роки скитання. Й хоча в тих роках на диво голосно заговорили наші музи, хоч в ряди-годи пригадували себе давні мистці, озвалися, пробували своїх сил нові поети, з назвиськом Наталя Лівицької Холодної ми не зустрічалися. Оце й спонукало мене, як тільки дістала її адресу, пригадатись поетці, спитати про причину мовчання, просити світліни й деяких ближчих біографічних даних. Кажу, "деяких ближчих", бо про походження поетки говорить само окружене шаною назвисько її, як родове так і по чоловіці.

На мій скромний запит дістала до кількох днів відповідь:

"Сердечно дякую Вам за пам'ять. Постараюсь коротенько відповісти на Вашого листа й задовольнити по можливості Ваші бажання. Пишу "коротенько", тому що лист застав мене хворою, напередодні операції. Хвороба мене дуже виснажила, і я постановила не зволікаючи, лягати під ніж. Завтра їду до А. і в п'ятницю правдоподібно буду зоперована. Як що піде добре, то за 5-6 тижнів буду здорова, хоч не знаю чи відразу прийду до нормального стану. В сучасних умовах дуже тяжко надбати сили втрачені підчас хвороби." А далі: "Незважаючи на упадок сил, я встигла викінчити свою нову збірку яка вся, за винятком однієї початкової поезії, складається з надрукованих речей. Не знаю коли вдасться її видати, бо на це потрібний видавець. Маю певні можливості, але не могла в тому напрямку нічого робити через хворобу. Посилаю Вам одну з поезій цієї збірки".

"Тепер дещо з мого життя.

"Рід мій походить з Полтавщини і з нею вяжуть мене найкращі спогади. В Подєбрадах, в Чехії, склала матуру. Студіювала у Празі а потім у Варшаві, де й закінчила університет як магістр філософії. Потім працювала на полі літературному і громадському. Була співробітницею журналів ЛНВісника, Ми, Жіночої Долі, Нової Хати. Видала досі дві збірки: "Вогонь і Попіл", 1934 р., і "Сім Літер", 1937 р. Багато надрукованих віршів загубилось підчас заверюхи. Адже всі наші речі, разом з дорогішими творами мого чоловіка Петра нули в полум'ї варшавського повстання. З того що мені вдалося пригадати та з речей написаних у роках 1945-1947, склалась нова збірка, яка вийде, як тільки матиму змогу про це подбати. Назва нової збірки "На Грані"

"Думаю, дорога Пані, що в головних рисах це все, що можу про себе сказати. Є речі, яких словами передати не можна. Це те, що пережили від 1939 року до сьогоднішнього дня. Відгомін цього знайдете у збірці "На Грані", відгомін слабкий, бо як уже сказала, є таке чого словами не скажеш"

Ось стільки, але якже глибоко зворушливого, довідалась я з коротких слів поетки. Збірка віршів "На Грані" досі не появилась. На кілька моїх листів не дістала я відповіді. Правдоподібно поетка вийшла з тих місць, куди я свої письма спрямувала. Шукатиму її дальше...

ВИДІННЯ

Щоночі снишся Ти кошмаром,
лякаєш мертвим сном осель,
печеш назгаслим ще пожаром
і студиш холодом пустель.
О, земле, ти незбляклий міте,
невянуча квітко мрій!
Про що ж іще тут можна снити
в імлі ночей і вечорів?
Але ти снишся не такою,
якої прагну я в думках.
Приходиш зморою страшною,
калікою на костурах.
І ось і цю ніч знов приснилась.
Якийсь чаклун проклятий встиг
безвладну душу вииняць з тіла
й помчати в простір без доріг.
Імя чаклунові отому —
Сумдіння. Не дає заснуть,
жене з очей і з серця втому
і кличе в дальню, дальню путь.
Так, це воно, воно сумління
нагадає щоночі знов
про ті невігаслі горіння
й про ту що летється ще там
кров.

І раптом оживає мрія
і бе крильми, мов райський
птаха:

ця кров полляла те що сіяв
народ віками на ланах.
І прийде день, коли полите
зерно воскресне й проросте,
історією стануть міти
й життям маріння золоте.
Настануть дні потуги й слави,
оновляться хрести церков
і знак воскреслої Держави
над Києвом засяє знов.

Наталя Лівицька Холодна.

ФАХОВІ ШКОЛИ ДЛЯ СКИТАЛЬЦІВ

В американській зоні Німеччини є 72 фахові школи для 7,000 скитальців.

ЗІЗД ОРГАНІЗОВАНИХ УКРАЇНОК БРИТІЙСЬКОЇ Зони

Дня 7 березня відбувся в Ганновері, у британській зоні Німеччини, зізд делегатур (відділів) Обєднання Українського Жіноцтва (ОУЖ). З 25 делегатур 23 прислали 43 делегатки.

Після привітів збори уладили овацію п. Марії Біляковій з нагоди 30-ліття її громадської праці, якій вручено почесну грамоту.

Потім приступлено до рефератів, які виголосили: пані Марія Білякова, Ірена Павликовська, голова ОУЖ, яка приїхала з американської зони, й Ганна Храплива, представниця Комітету Українців Канади.

Пані Дарія Ребет, секретарка ОУЖ, поінформувала зізд про працю організації для навязання звязків. Вона підкреслила важливу роллю яку відіграли українські жіночі організації за океаном, а зізд вислав їм сердечну подяку за моральну й матеріальну піддержку. Також дала зіздові вичерпні інформа-

З ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНОГО ІН- СТИТУТУ У ФІЛАДЕЛФІЇ

ELIZABETH CAMPBELL
New Director of the
International Institute

Директорка Інтернаціонального Інституту у Філадельфії, пані Маріян Ланц, одержала відпустку на один рік, щоб доповнити студії для докторизування на відділі суспільної праці в Пенсильванійському університеті.

У цім часі її заступить пані Елизабет Кемпбелл з Нью Йорку, яка давніше була директоркою Інтернаціональних Інститутів у Пітсбургу, Дітроїті й Милвокі.

В Інтернаціональнім Інституті у Філадельфії зачала також працювати як суспільна робітниця пані Елфрід Фріз, з Ланкастер, Па., яка давніше студіювала й працювала в Німеччині.

**Складайте жертви на видатки
Світового Конгресу Українського Жіноцтва**

ції про запланований Союзом Українок Америки Жіночий Конгрес. Зізд визнав ініціативу США надзвичайно своєчасною й корисною й одобрив постанову Головної Управи взяти в тім Конгресі участь та затвердив предложених Головною Управою делегаток.

Пані Марія Біляк знову вибрана головою ОУЖ на британську зону.

Зізд прийняв ряд резолюцій, між якими є дві що відносяться й до американських українок, а саме:

Зізд вітає ініціативу Союзу Українок Америки щодо скликання Українського Жіночого Конгресу у Філадельфії для узгіднення праці всіх українських жіночих організацій.

Висловлює свою подяку українським заокеанським організаціям, а зокрема жіночим, за моральну й матеріальну піддержку та пересилає їм щирий привіт.

ПІТСБУРГ, ПА.

Відновлено 27 відділ Союзу Українок Америки

Уже від кількох тижнів між членками 27 відділу СВА підносились голоси, щоб відновити працю в цьому відділі, який з різних причин в часі війни перестав бути активний. Українські жінки в Пितсбургу працювали в часі війни найбільш при продажі Воєнних Державних Бондів і в Американським Червоним Хресті, подібно як по всіх інших українських громадах жіноцтво сповняло свій патріотичний обов'язок для свого краю. Таксамо ті самі жінки висилали безліч пакунків до Європи нашим скитальцям, не питаючи кому буде за це кредит. Робили це тому що треба було таку поміч посилати, а ще й тому, бо чули у своїх грудях любов до свого так тяжко приниженого народу, який терпить від злиднів скитальщини.

Щоб посилити й поширити організаційну працю, жінки постановили відновити свій відділ СВА, і з нагоди що в Пितсбургу перебувала п. Юлія Шустакевич з Дітройту, на короткій візиті у свого брата інженера В. Малевича, вони порозумілись на скоро телефонами й скликали збори в неділю, 8 серпня, таки в домі п-ва Малевичів і на ці збори теж запрошено й п. Шустакевичеву. Треба згадати що старенька громадянка Анна Бардин була одна з тих що найбільш настоювала щоб відновити відділ СВА в Пितсбургу. Зборами проводила голова відділу п. Марія Корпа, одинока членка у цім відділі роджена в Америці. Їй асистували п. Розалія Макар, писарка, і п. Марія Леско, касієрка. Уряд цього відділу ще сперед війни. Голова починаючи збори, висловила радість, що членки її послушали й явилися хоч у малім числі, бо тільки дев'ять, однак збори скликано несподівано, до того ж жіноцтво відвикло від організаційних обов'язків, і треба тепер наново ці обов'язки приспособлювати. Наново вписались: Анна Дяк, Анна Крук, Марія Хоптяк, Катерина Баган, Марія Дуб. По цім председателька покликала до слова п. Шустакевичеву й просила розказати про теперішню працю СВА, а також просила заохотити членок до нової праці.

Насамперед п. Шустакевич передала привіт членкам 27 відділу від усього членства СВА в Дітройті, а потім у довшій промові розказала про корисну громадську працю українського жіноцтва по відділах

СВА. Спинулась довше над народною й організаційною працею Централі СВА у Філадельфії. Вказала на жіночий часопис "Наше Життя" який є органом СВА й який ширить між відділами патріотичну, культурно-освітню працю. Говорила про 8-му конвенцію СВА й про Світовий Конгрес Українського Жіноцтва, які мають відбутися з початком жовтня. Обширно пояснила членкам благородні наміри цього конгресу, такі важливі в теперішній скрутні нашого народу. Згадала про трудну й вельми потрібну в цей момент працю Українського Конгресового Комітету й ургувала жіноцтво Пितсбурга співпрацювати з УКК, який заступає перед світом справу українського народу. Потім ще показала число Нашого Життя й заохочувала жінок до пренумерати цього часопису. Вкінці, бажаючи успіху членкам, сердечними словами загрівала їх до обновленої праці для СВА і для добра нашого народу.

Пані Корпа разом з членками дякувала промовниці за всі обширні пояснення й за її щирі слова заохоти, а при тім розвинула свобідну розмову між членками й дала нагоду висказати їхні погляди щодо відновлення праці у відділі. У цій справі забірали голос пані: Катерина Козак, Марія Малевич, Анна Юга, і вкінці всі заявили за відновлення відділу. Деякі членки ставили питання щодо організаційних справ СВА на які пані Шустакевич давала пояснення й відповіді.

Наприкінці пані Малевич зложила 5 дол. на фонд Нашого Життя, а пані Шустакевич зо своєї сторони подарувала на започаткування каси 27 відділу 5 дол. Також зібрано три передплати на Наше Життя, а зложили їх по 2 дол. Розалія Макар, Катерина Козак і Анна Гринишин.

Оце короткий перебіг цього несподіваного мітингу, на яким жінки в Питсбургу розпочали нову працю в СВА. І так повинно бути. Теперішня українка не сміє сидіти бездільно, бо терпіння нашого народу є важкіші як коли й ми тут у вільній Америці повинні подбати, щоб нашому народові стати до помочі та оборонити його перед напастями ворогів. Тому, оцею дорогою закликаємо давніх наших членок, які колись перед війною належали до нашого відділу, щоб вертались до 27 відділу СВА. Запрошуємо також нових, особливо молодих, охочих жінок, щоб вписувались до нашого відділу й разом з нами працю-

Савеля Стечишин

ЩО ДАЛЬШЕ ПЕРЕД НАМИ

(Докінчення)

Не можна поминути того, що українці як в Америці так і в Канаді мають добре зорганізовану жіночу організацію Союзу Українок. Коли жіноцтво народу настільки свідоме, що само відчуло потребу участі в загально-громадській праці, то це є вершок зрілості його. Без співучасті жінок, як половини народу, ніяка праця неможлива. Тільки той народ, в яким поруч чоловіків плече в плече стоять жінки з повною свідомістю своїх обов'язків, має світлу майбутність перед собою. Українки Америки й Канади вже доказали свою громадську свідомість і гідність великою невтомною працею у виповненні прогалин громадського життя, що тільки жінки можуть виконати. Діяльне жіноцтво це великий показчик зрілості народу. У громадській праці українки показали себе незрівняними.

Ми безперечно можемо гордитися своїми здобутками. Ми ставили перед собою високі шпиль, осягали їх, і кожний новий осяг викликав все більше потреб. Прямуючи у верхи, ми вийшли на висоту й опам'яталися, що ми занедбали, чи може переочили один угольний камінь нашої будуччини, через який ціла наша громадська структура може захитатись. Та занедбана справа це українське виховання наших дітей. У цілім змаганні розбудуватись матеріально й культурно, ми забули включити дітей у свій плян культурної розбудови. Ми змагали до того щоб наші діти осягнули вищу освіту й здобули собі добру посаду, й на цім ми стали. Наші діти з деякими винятками не йдуть в парі з нами. Обставини змінились, а ми до цієї зміни не пристосувались, і між нами та нашими дітьми повстає прірва. Наші діти думають інакше ніж ми, цікавляться не тим що ми. Коли так далше буде йти, то наші зусилля закріпитись культурно, підуть намарне, бо не буде кому продовжувати почату працю. Рідна мова починає затрачуватись. Прийдеться богослуження відправляти в англійській мові. Прийдеться часописи видавати в англійській мові. Раз мова страчена, то хіба можна будувати якісь більші надії на дальшу працю?

У нас вже виробляється течія думок між молодшими, що тут

вали на добро й славу України.

За уряд 27 відділу СВА

Марія Корпа, голова
Розалія Макар, писарка
Марія Леско, касієрка

у новім краю не місце думати про окрему розбудову культурного життя, але пора злитись разом і виступати як громадяни прибраної держави. Такі думки ясно вказують, що старше громадянство переочило угольний камінь своєї праці, коли не встигло втягнути молодь у свій плян думання.

Ніхто з нас не має на думці відгородитись хінським муром і заводити якийсь крайній сепаратизм, але з другого боку не можна дозволити на затрату своїх національних рис і легкодушно зрікатись свого. Зрікаючися свого, ми нічого не користаємо, тільки підриваємо свій головний корінь життя, з чого може прийти знищення, а це не тільки не бажане, але шкідливе. Далеко більше осягнеться, коли прийматимемо те, що потрібне й корисне для нас з тутешнього життя, затримуючи притім свої особні риси. Коли пересаджуємо рослину з одного ґрунту на інший, то бажане, щоб та рослина на новім ґрунті прийнялась, зацвіла своїм цвітом, окрасила своєю красою, зродила добрий овоч, чи видала здорове насіння. Для того в пересаджуванні обкопуємо землю широко навколо, щоб не порушити коріння й разом з тією добре закроєною рідною землею пересаджуємо рослину на новий ґрунт. Тільки з таким обкопом рідної землі прийметься рослина успішно. Без широко обкопаної землі рослина зниде, а якщо прийметься, то видасть мізерний плід. Таксамо й нам треба на рідних основах плекати й розвивати свої духовні цінності, щоб вповні розвинулись й не порушити свого головного життєдайного кореня. Коли українці у цім новім краю до цього часу здобули собі таке поважне місце, то тому що кинулись розбудовувати себе на своїх рідних основах й піднесли себе до гідності й пошани у наших співгромадян. Цього шляху не сміємо зрікатись. Наступне покоління треба спрямувати на той самий шлях. Цей шлях не тільки що не шкодить державним намірам, але противно, помагає виховати кращих та культурніших громадян. Хто зрікається своєї культури, а до чужої ще не добіг, то лишиться на роздоріжжі між двома культурами. Щось таке, ні пес ні баран. Яка в цім користь? Для нас втрата і для держави нема хісна з обниженою якістю такого громадянства.

Перед нами сьогодні важна справа виховання нашої молоді в українським дусі. У звязку

(Продовження на сторони 8-11)

ЩО ДАЛЬШЕ ПЕРЕД НАМИ

(Продовження зі Сторони 7-ої)

з цим мусимо виразно зрозуміти, що ми не маємо до розпорядження всіх виховних чинників, таких як державна школа, державні патріотичні свята, своє оточення, радіові програми, шкільні підручники й загальнопопулярна література, на якій сьогодні молодь виховується. Нам лишається тільки дім, своя церква, своя школа, організації й преса. Ці інституції це наш фундамент який мусимо зміцнити й на нім розбудувати своє дальше життя.

Українська мати перша мусить у своїм домі подбати про українську душу своєї родини. Це її діло навчити дитину перше своєї рідної мови від коліски. Це ж не таке трудне завдання. Треба до дитини говорити й краще послуговуватися своєю мовою ніж легкодушно сходити на чужу. Коли цей важкий обов'язок сповниться, то все решта піде без великої труднощі. Дім має перед собою осьту важну місію вивінувати дитину своєю рідною мовою.

Друга важна справа у нашій громадській роботі це наша церква. Це одна стала інституція, яка вічно буде жити. Інші організації можуть змінитися з ходом обставин або зо зміною членства, бо не мають такої стійкості. До церкви горнуть всі, старі й молоді. Тому своя церква може прекрасно доповнити домашнє виховання й спрямувати молодь по ріднім шляху.

Українська школа це конечно розгалуження дому. Хоч по наших організаціях є українські школи, однак їх процентово до числа нашого населення дуже мало. До того у цих школах нема ніякого центрального нагляду ані одного проводу. Періоди навчання бувають різні й наука не все вірцево ведена, щоб манила дітей. Дуже часто приходиться дітей примушувати ходити до української школи. Над справою українських шкіл наше громадянство повинно зокрема застановитись, бо школа це важливий виховний чинник, і при помочі добре веденої школи можна засягти більше число дітей.

Та коли хто думає, що вистарчить тільки дитину вислати до української школи, й там вона вже навчиться мови без потрібної підготовки вдома, то дуже помиляється. Дім мусить піддержати шкільне навчання і зокрема підготувати дитину у знанні мови, заки піде до школи. Тісна кооперація між домом і школою конечно, щоб з цієї школи була користь.

Додатковим виховним чинником це шкільні підручники й дитяча література. На жаль, це

одно поле, яке в нас дуже бідно представляється. Відчувається великий брак відповідних початкових книжочок приготованих на тлі тутешнього життя. Старокраєві видання, якими в наших школах й досі послуговувались, не відповідають для тутешнього життя. Образки й події та деякі слова дітям незрозумілі й не цікаві. В Канаді видано дві початкові книжочки Шклянки й Кириака, які краще надаються до навчання ніж старокраєві. Та вдатку до цих книжок потрібно ще мати підхожі байочки для дітей написані легкою приступною мовою, щоб діти могли самі вдома доповнювати своє читання, так як воно є по школах. Добрі байки надруковані на добрім папері з відповідними ілюстраціями це дуже пекуча потреба під цю пору.

У нас багато свідомих, добрих батьків, які з цілої душі бажать навчити дітей свого письма, своєї історії, та одні не мають багато часу, а другі не знають, як до того взятись. Якби у нас була відповідна дитяча література під руками, написана легкою мовою, то це була б велика поміч батькам. Над цю справою варта поважно застановитись, бо літа сходять, і ми можемо таки дуже припізнити, коли не візьмемось до цієї справи без проволочки. Відповідними книжочками засягнеться більше число домів, які є віддалені від zorganizованих центрів. Такі книжки стануть рятунком для неодних батьків, які боліють душею над тим, що їх діти виростають без знання своєї мови й письма.

Наші дотеперішні здобутки великі і є чим гордитись. Та притім не можна скласти руки спокійно з думкою, що це вже досить. Разом із здобутками маємо деякі втрати, на які слід звернути увагу чимскоріше, щоб ті втрати з ходом часу не перевищили всіх тих здобутків. Мусимо скріпити себе внутрі, а то скріпити свої дом, свої церкви, свої школи, свою літературу, пресу, організації. Так як жиди сотками літ скитались по світі без держави і полягали на дім, свою церкву, свою школу, й остаточно вийшли переможцями, такимсамим шляхом і нам треба йти.

Саскатун, Саскечеван, Кан.

ДВІ МОЛОДІ УКРАЇНСЬКІ АРТИСТКИ НА СКИТАННІ

На скитальщині в Німеччині є дві молоді віртуозки які вславились своїми мистецькими концертами по українських таборах.

Це п'яністка Кляра Скрипченко й скрипачка Оксана Бойко Симович.

World Congress of Ukrainian Women
Preparatory Committee

866 North 7th Street, Philadelphia 23, Pa.

Прошу зарезервувати білети на: бенкет концерт Готель на осіб в ціні: 2.50, 3.50 і 4.00 дол. від особи. Приїду дня

Книжочка білетів що включає реєстрацію, бенкет і концерт, коштує 10.00 дол., які можна прислати враз із замовленням.

Імя

Адреса

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА
В СЕРПНІ, 1948

Річна вкладка і організ. фонд:

Відділ		
26 Гемтремк (1947)	10.00	—
37 Детройт	20.00	10.00
55 Рочестер	—	10.00

Пресовий фонд:

Марія Малевич, Питсбург	5.00
К. Баран, збірка на похороні, Филад.	5.00

Конвенційний фонд:

Від. 18 Джамейка, Н. Й.	10.00
Від. 23 Детройт, Міш.	10.00
Від. 29 Вунсакет	10.00
Від. 31 Детройт	10.00
Від. 40 Аллентавн, Па.	10.00
Від. 44 Бостон, Масс.	10.00

Резервовий фонд:

Від. 20 Філадельфія	4.35
Від. 26 Гемтремк,	10.00

На Делегатки з Європи:

Від. 26 Гемтремк	10.00
------------------	-------

Передплати прислали:

Марія Горін, Милвил, Н. Дж.	3
Ю. Шустакевич, Детройт,	3

Анна Слотіляк, членка 48 відділу СУА у Філадельфії, упокоїлася 10 серпня, в 54 році життя. Осиротила 5 синів і три дочки та двоє внуків.

Анна Слотіляк походила з ла Корманичі, повіт Перемішль, Західна Україна.

Вічна їй пам'ять.

На поминках 14 серпня пані Катерина Баран і Пелагія Луцишин зібрали 5 дол. на "Наше Життя"

По 1 перед.: А. Зеліско, А. Глинка, М. Кізюк, М. Процай, О. Кріль, О. Штогрин, Р. Пусило.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUCKY

NOTARY PUBLIC
REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.
PHILADELPHIA 30, PA.

Українська Виробничо Торговельна Кооператива

"БАЗАР"

932 North Franklin Street, Philadelphia 23, Pa.

Telephone: MA 7-1392

приймає замовлення на:

- Жіночі сукні
- Жіноче і мужеське білля
 - Народні строї
 - Театральні костюми

- Церковні Ризи
- Хоругви і прапори

ПЕРЕРІБКИ І ПОПРАВКИ

Можна набути:

Всі матеріали до вишивання
НИТКИ — КАНВА — ВЗОРИ